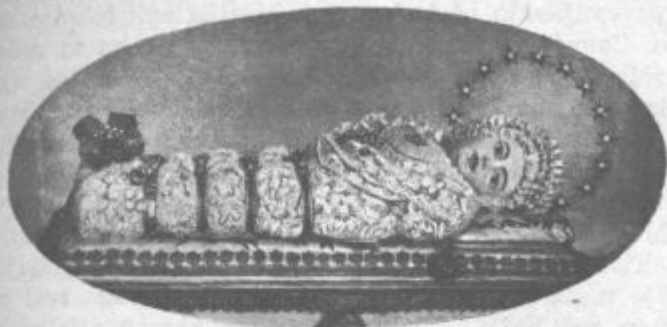

Marijikin ogravec

Izhaja vsak mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ogravec. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Marijikino ime

Draga dečica! Vi mate od lani mao svoj list. »Marijikin Ogravec« se zove. Ka pomeni ogravec, to znate. Ogravec pomeni ograjeni, zagrajeni prostor, v šterom gojimo za človeka potrebno hrano: šalato, petržeo, mrkevco, zelje, ogurke itd. potem pa na radost človečega srca šče rože, ali korine. V dolnjem konci Slovenske Krajine ograveki pravijo grede. Oba izraza pomenita prostor, v šterom raste tista reč, ki hrani i razveseljava človeka, to je, štera njemi da življenje i to veselo življenje. A to življenje, čeravno je veselo, je jako kratko. Samo par let trpi. Po teh kratkih letaj pa pride večnost. Milijon i milijonkrat milijon let mine, pa večnost niti nese šče začela. Večnost vsikdar trpi. Ka mo v toj večnosti veselo živeli, se moramo hraniti z tistim, ka raste v Marijikinom Ograveki. V tom ograveki tudi raste hrana i rože, hrana, ki krepi dušo i rože,

ki jo razveseljavajo. A ta hrana je Marijikina i te rože so Marijikine. Zakaj pravimo, ka Marijikine? Zato, ka ta reč »Marija«, »Marijika« dosta pomeni. Pomeni pa obprvim »gospo, vladarico«. Gospa, vladarica je tista, ki ma oblast nad drugimi. Takša je tudi Marijika. Ona ma popolno oblast nad hüdum. Ona nikdar ne je bila v njegovej oblasti, nikdar ne greha včinila. Vsaki človek je služo ki menje, ki duže, grehi i vragi, samo Marijika ne. Vidiš, drago detece, kakšo oblast ma Marijika. Tistomi zapovedava, šteromi so vsi služili. Marijika je gospa, je vladarica. Ki se pri njej zdržava, tistoga reši greha, reši vraga, reši pekla. Gda ti zato pride kakša lagoza miseo ali hüdobna žela, miseo, ka ne bi bogalo, žela, ka bi kaj vkralo, ali kajkoli grešnoga se ti ponuja, beži k aMarijiki i njej zakriči: Marijika, sestrico, bračeka reši hüdoga! Ona je gospa, vladarica, samo edno reč pove, pa se hüdoba süne v kraj od tebe, ostaneš dobro, vrlo dete, šteromi se veselijo Bog i vsi pošteni ljudje.

Reši Marijika
sestrico, bračeka,
da ne zavlačita
tvoj'ga ogračeka:
düşe nedužne.

Moja molitev — k Materi

Podaj mi, podaj svoje svete roke,
v sredi žmetnoga življenjskoga boja;
o bojdí vsikdar obramba mi varna,
milostiva mi Mati bojdí moja.
I v tom gostom mraki življenja moj'ga,
Zvezda svetla na oboki mi bojdí;
mi tužno srce pa k sebi pritegni,
me tolaži, hrabri, do zmage vodi.

Podaj mi, podaj svoje svete roke,
po potaj življenja povsed me vodi;
da živem v tvojem varstvi Mati draga,
dokeč grešno bitje k cili mi brodi,

dokeč mi stopa pod terhom življenja,
po toj nevarnoj mi življenjskoj poti,
do on'ga časa, kda spadne kak žrtev,
v roke nemiloj smrtnoj moči.

Podaj mi, podaj svoje svete roke,
kda življenje mi pride h grobnoj temi,
naj trüdno mi bitje po tom življenji,
z nasmehom zaspi te v tvojem objemi;
da mi onkraj groba, Mati nebeska,
življenje bode v nebeskom sijaji,
v čüdnoj lepoti i spomladi večnoj,
bode kak angelsko v prekrasnom raji!

Bogoslav

Alkohol kole

Dosta slaboga smo čüli od alkohola pa šče ne najhüjšega. Vsaki den se čte po časopisaj kak i na kakše načine se lüdje kolejo i to pali zavolo alkohola. Kelko pobojev i bitja se vrši samo v Slovenskoj Krajini! Kelko pa šče indri. Draga dečica, ne pijmo zato alkohola, da s tem preprečimo to grdo klanje.

Poleg toga bitja i klanja, ka je samo na sebi greh, pa poznamo šče druge grehe, ki se dogodijo v pijanosti. Že sama pijanost ,če človek zapije pamet, je smrtni greh.

V pijanosti človek greši proti vsem božim zapovedam. Je slab vernik, preklinja, oskrunja den Gospodov, v pijanosti se včini greh proti šestoj božoj zapovedi i to je nečistost. Nečistost i pijanost sta si najbolšivi prijateljici. Draga dečica, vidite ka nemremo priti do konca tem grehom. Ednoga pa šče itak nemremo замуčati i to je, da alkohol rüši družinsko srečo. Kelko žalosti i skrbi včini pijanost v družini, nam je znano. Ne joč žene i dece, šteri bi omehčao kamen, ne spreobrne moža i očo pijanca, ki ostane trdi i nepobolšliv.

Zato, draga dečica, ogiblimo se alkohola. Vidili smo, kelko hüdoga včini alkohol. Najvekša nesreča pa je v tom, kak pravi sv. Paveo: »Pijanci ne bodo vidili nebeskoga kralstva!« Varmimo se ga zato, da postanemo dobri verniki, ar samo kak takši se zveličamo.

Ka pa zdaj?

Kak naj preprečimo to večno pitje? Draga dečica, naše geslo se naj glasi: Po vseh deželah naj se bije boj proti alkoholi. Po ništernih so že začnoli te boj i to z velikim uspehom. V Združenij državaj so prepovedali vsako zavživanje alkohola. Ka pa pri nas? Draga dečica, ka pa mi naj napravimo? Mi drugoga ne ščemo, kak to, da ostanemo vsikdar trezni. Mi ščemo, da pijančüvanje v toj groznoj meri henja. Ne ščemo pa, da bi lüdje, šteri so dozday živeli od alkohola zavolo toga postanoli siromaki. Nasprotno: želemo i vüpamo, da bo blagostanje lüdstva šče bole zraslo. Modri Picard je pravo: Tisti den, gda bo prejšlo pijančüvanje, bo minola polovica siromaštva. Samo malo se moremo spremeniti, draga dečica, pa se bo že dalo živeti.

Kak pa naj to napravimo? Napovejmo alkoholi vojsko, žganici i opojnim pijačam pa slovo. Draga dečica, bojmo se vina, ešče bole pa se bojmo pive i žganice. Že sam naš velki püšpek Slomšek je pravo: Vino je stvoro Bog, žganico pa zlodi. Če se žge žganica s tem namenom, da se oda nikaj, ne škodi, samo, da se ne pije. Ar, če se pije, se človek navadi na njo, odvaditi pa se je nemre i postane pijanec. Zato, draga dečica, dajmo vini, pivi i žganici slovo! Ta reč naj doni po vsoj slovenskoj zemli i naj ne vtihne, dokeč toga strupa (gifta) i škodlivca našega lüdstva ne preženemo z naše zemle!

Draga dečica, kak napravimo, ka se ognemo opojnih pijač? Znete, ka je grozdje dobro. Zato vživlimo grozdje, ka pa ostane ga pa odajmo. Ništerni starišje, šteri majo gorice, se kregajo v jeseni nad decov, če ti trgajo i jejo grozdje. O, kakša nespa-met je to. Jesti grozdje jim prepovedavlejo, piti vino jih pa trücajo i njim s tem delajo samo škodo na teli i düši. Zato dragi starši, dajte deci grozdje, vina pa ne. Ar grozdje hasni, vino pa samo škodi. Vi pa, draga dečica, če do vam vino ponüvali, se njim lepo zahvalite, ne pijte ga, ar s tem, da note piti, ostanete zdravi. Vsikdar naj bodo pred vami reči: Vino, piva i žganica ne je za mladino! Pač pa je najbolše nadome-stilo za alkohol mleko i sad. Vse to je najfalejše i najbolše. Iz sada pa se lahko napravijo brezalkoholne pijače. Zato, draga dečica, vživlite to ka je za mlekem najvažnejše i najbolše: sad, pijte pa brezalkoholne pijače.

Angeo Gospodov se prikaže pastirom

V sredi tihe i mirne noči, odzvuina varaša, v siromaškoj štalici betlehemskih travnikov pride na svet Sin boži. Celi Betlehem je pogrožen v globoki sen nočne kmice. Nad njim verostuje plavo nebo, obsipano z bliščečimi i migajočimi zvezdami. Ogromna vnožina ljudstva, ki je prišla na popis, se je vmirila i legla na počinek, kda i kak je što mogeo. Vse je mirno! Vse spi! Samo od časa do časa pretrgne nežne struje govoreče nočne tišine glas kakšega živinčeta, potem je ponovno vse tiho.

Ne daleč od varaša stoji nočno zavetišče pastirov i njihove črede. Tudi tu vlada tišina. Vse miruje. Vse spi, pastirje i čreda. Samo eden pastir je na nogaj, verostuje i pazi na spajoče tivariše i čredo. Hodi okoli zavetišča i pazljivo pogleduje naokoli. Misli na veliko vnožino ljudstva, ki se je pririvala v Betlehem z vseh stran Judeje i Galileje. Misli na spajoče tivariše i na dogodke, ki jemi bole tirajo čas.

Naednok opazi svetli beli oblaček nad nedaleč ležečim brežčekom. V začetki neje davao tomi nikše važnosti, misleč, da je to eden navadni oblaček. Ali oblaček postaja vse vekši i plava proti njemu. Zdaj je vso pazlivost obrno na njega. Postaló nje-mi nenavadno pri srci i zbudi spajoče tivariše. Pastirje so skočili na noge i začüdeno gledali to nenavadno predznamenje nebeske prikazni. Tudi ovce so se zbüdile, pozdignole svoje male glavice i prestrašeno gledale proti nebi. V sredi približavajočega oblaka hipno poskoči svetloba i se v nebeskom sijaji prikaže angeo Gospodov. Velika svetloba, ki je sijala od angela, je kak žarko sunce jasnoga poletnoga dneva razsvetlila tisto mesto. I pastirje prestrašeni spadnejo na kolena i se z velikim poštuva-njom poklonijo božemi poslanci, neznaoč, ka se bo zdaj zgodi-lo. Angeo vidi, kak so prestrašeni, zato je njegova prva reč: »Ne bojte se!« Šteo jih je najprle pomiriti, naj se ga ne bojijo, da bodo potem ležej naznanili radostno vest o Jezušovom roj-stvi, i pojasnila, ki jim bo dao.

I premino je strah iz njihovih src, napunili so se z radost-jov i veseljom, kda jim je angeo naznano, da se je narodo Zve-ličiteo sveta, želno pričaküvani Mešijaš. I komaj je angeo kon-

čao svoje reči i jim vse potrebno razjasno, se je prikazalo veliko število angelov, slaveč Boga i spevajoč: »Dika Bogi na visini i mir na zemli dobrovolnim ljudem!« Odpevajoč svojo nebesko pesem, so se oddaljivali v nebeskoj svetlobi bele megle, dokeč konči neso preminoli izpred oči pastirov.

I nastala je ponovno tiha, mirna noč.

Pastirje neso ni malo posumnjali v angelove reči. Pa kak bi mogli posumnjati, če jim je to sam Bog naznano po svojem poslanci. Pa potrdila je istinitost angelovih reči tudi druga prikazen: šereg spevajočih angelov. Ne, oni so trdno vervali i zato so se taki podali na pot, da poiščejo bože Dete, da se njemi poklonijo i da ga molijo.

O kak veliko odliküvanje za siromaške pastire! Sam Bog pošle svojega angela na zemlo, da naznani ljudem rojstvo svojega Sina. A ne poslala ga h kralom, casarom, ne k vučenjakom, ne k bogatinom. O ne — oni toga neso bili vredni! Nego ga poslala k pobožnim pastinom. Detece, te Jezusek je v cerkvi, v Oltarskom Svestvi doma, idi ti tudi k njemi, kak so pastirje šli, i moli je!

Bogoslav.

Marija — naša vodnica

Nemrem si misliti poštenoga sina brez lübezni do matere. Ravnotak si nemrem pravoga katoličana brez lübezni do matere kršćanstva, do kralice vsega stvarstva, do najsvetejše žene — Marije. Marija i kristjan! Devica prečista i pravi katoličan! To dvoje je tesno združeno.

Najvekša, najlepša vez, ki družü ljudi, je ljubav. Marija nas lübi. To je stara kršćanska istina, to miseo nosimo tudi mi v svojih düšah. Vse naše prošnje Marija zroča Jezusi, boži Sin nam pa po njoj deli svoje milosti. Marija je srednica med Bogom i nami — ali je to ne velko znamenje Marijine ljubavi do ljudi?

Lübvav pa mora biti obojestranska. Ne samo, da Marija nas lübi: tudi mi moramo Marijo lübiti. V naši srcaj mora cvesti prava lübezen do Marije. Kakša pa naj bo? Najbole pokažemo ljubav do Marije, če se ravnamo po njenom življenji, nasledüjemo njene jakosti i delamo to, ka ona želi.

Miseo naša naj išče Marijo! Kda smo v samoti, obrnimo misli na tiho Devico v Nazareti, kak pobožno časti Boga. Čuj njeni mili glas: »Moj sin, hči, misli na Boga, rad se pogučavaj z njim. Poslušni jo, moli Boga, tak boš napravo velko veselje Mariji!

Reč naša naj bo Marijinoj spodobna! Ponizna Devica je ne nikdar gučala grešne reči, njena vüsta so spevala samo hvalo Bogi. Nasledüj Marijo v rečaj! Ne guči grdi reči, ne spevli grešnih pesmi. Čast skazüj Bogi, pesmi Njemi spevli. Tak po-častiš Marijo, ar s tem spuniš njeno želo.

Djanja naša naj vodi Marija! Brez greha, najsvetejša je bila vsa. Naša dela naj tüdi brez greha bodejo! V tom pogledi pa je najveksi zgled Marija. Živimo kak Marija! Ponizni — ne hvaimo se s sveckim delom! Čisti ne zamažimo z nečistostjov düše i tela! Sveti — ne pozabimo, da smo stvorjeni za večnost! — Če bomo Marijo nasledüvali, njoj s tem skažemo najvekšo čast, postanemo njeni i po njej pridemo k Jezusi.

Usmili se nas!

V solzni dolini
v sivi temini
človeški blodi rod,
usmili se, Gospod!

Nesreča povsod,
množina je zmot,
ki tlačijo svet,
daj, reši ga spet!

V svet zakopan,
z grehom navdan,
od Tebe je zašel,
da spet bi Te našel!

Ti moreš oteti,
naš Bog ti razpeti,
otroke nesrečne,
smrti nas večne!

Daješ mir le Ti,
ki ga tukaj ni,
poslušaj naš glas:
usmili se nas!

Zvezdice

4. Vučiteo je prišeo.

V nekom angleškom špitali v Londoni je ležao francoski betežnik, ki niti reči ne znao angleški. V precí velkoj nevarnosti je bio zavolo betega. Sestre so spoznale, ka dugo že nede živo, zato so njemi s pomočjov gospoda kaplana kakše svete misli pošepetale na vüho. A sirotike so spoznale, ka te nesrečen je živo kak protivnik boži i tak šče tüdi vmreti. Gda so se ednok sestre od toga gučale, je prišla k njim neka deklička, ki je pogovor poslušala. Zdaj prosi dovoljenja, da sme z betežnikom gučati. Sestre so njej povedale, kak betežnik ne ve niti reči angleški. »Jaz se samo par dni včim francoski«, pravi deklička, »a teliko reči pi la znam z evangeliuma, da dojdejo za toga betežnika.« Stopila je pred betežnikovo postelo pa je prostodušno spregovorila ete reči: »Bog je tak vroče lübo človeka, ka je svojega jedinoga Sinü dao za njega, da štokoli verje v njega, ne vmerje, nego ma večno življenje.« Te reči so bile za betežnika kak edno nazveščenje, zmehčile so njegovo srce i spremenile so protivnika božega v ponizno žrtev Večnoga Boga.

Privadimo se, da bomo poslušali ne samo glas düšne vesti, ki je glas boži vu vesti, nego tüdi samoga Jezusa glas, ki prebiva po svetom prečiščavanji v našoj düši. On rad govori, a samo tistim, ki ga poslušajo. Gda je Jezus po Lazarovej smrti prišeo v njegovo hišo, so pravili vküp zbrani njegovej sestri Mariji: »Vučiteo je prišeo i te zove!« — Zove te, idi i poslušaj glas njegov, pitaj ga vse i čakaj vse od njega! Kak ona, tak tüdi mi bodimo pokorni zvanji. Ona je takì šla i bila je vredna viditi veliko čüdo, obüjenje od mrtvih svojega brata Lazara. Bogajmo glas boži i tüdi mi bomo vidili čüde: vstanenje od mrtvih vnoгих grešnih düš, ki bodo zapüstile grešno življenje i živele Bogi lübleno življenje.

5. Pregarjalec boži.

Thomson Franc je bio zdravnik, ki je po siromaškom živo i kak siromak tüdi vmro v Londoni leta 1907. Zapüsto je po svojoj smrti pet knjig, same pesmi. Velike vrednosti so posebno pobožne pesmi toga katoličanskoga pesnika, med temi najslavnejša je pa tista, ki nosi naslov: »Nebeski lovski pes«. Po našem

je lepše povedano »Preganjalec boži.« Pesem se deli na štiri dogadlaje.

V prvom pravi: »Jaz sem bežao pred Njim v noči ino po dnevi cela leta, po zapletenih potaj razuma. Skrio sem se Njemi v meglo joča i v glas posmehavanja. Bežao sem i se prekopicno v prepad groze, daleč od njegovih nog, a one so mi li sledile, mirno i čudovito i neki čuden glas mi je kričao: Vse tisto, ka vkani mene, vkani tudi tebe.

V drugom dogadlaji pesnik prosi zemelsko lepoto, naj ga brani. A znovič mirno i stalno stopajo za njim Njegove noge i čuden glas njemi ešče bole kriči: »Ka mene ne obrani, tudi tebe ne bo.«

V tretjem dogadlaji šče pesnik nasititi svoje srce z zemelskimi stvarmi, ž njimi si šče vtišati lakoto i žejo. Toda bože stopnje zmerom ido za njim mirno i stalno i čuden glas njemi šepeče: »Ka mene ne nasiti, tudi tebe ne bo.«

V štrtom dogadlaji je že ves zmučen i se izroči svojemi ljubavi punomi preganjalci rekoč: »Primi me za roko i vodi me!« Pesnik nato včasi čuje glas, ki njemi veli: »Ti si pun težav, slepote i slabosti: On, koga iščeš, sam Jaz. Toda če mene, Boga vkraj od sebe süneš, zapomli si, ka si večno Lübezen vrgo vkraj od sebe.«

Na pamet mi pridejo reči svetoga Auguština: »Kak velika nesreča je biti daleč od Tistoga, ki je vsepovsedi.«

6. Düşevni vüçitelje.

Na Španjolskom je neseo dühovnik v nekoj vesnici pred par stoletji sveto popotnico betežnomi slikari (malari). Te je vladala ešče takša navada, ka je eden ministrantov, ki so sprevaljali Najsvetejše, neseo sebov tudi kadilnico. Gda je betežnik opravo sveto spoved i sprejeo sveto prečiščavanje, je obdržao pri sebi dühovnika i se je ž njim pogovarjao od svetih reči. Pri tom pogovarjanji je bio navzoči tudi ministrant s kadilnicov. Ar je pogovor dugo trpo i ne meo ne konca ne kraja, je vgasno ogenj v kadilnici. Naednok se samo zdigne malar s postele, vzeme z kadilnice en vgeo i začne na steno malati. Naslikao je hitro jako lepo podobo Jezušovo, gotovo v zahvalo, ga ga je Jezuš obiskao. Dühovnik je ves zvüna sebe, ešče bole pa dvorjenik. Te je začüdeno pitao slikara, ka je za zroka, ka je tak hitro i

tak lepo naslikao Jezušovo podobo. Malar njemi je odgovoro: »Če ščeš hitro i lepo slikati Jezušovo podobo, jo moraš živo nositi v srci. Če zaistino želeš tak lepo slikati, kak jaz, delaj, kak ti pravim, pa se tudi tebi posreči, ka boš znao naslikati Jezušovo podobo, če ne z farbami, pa gotovo z djanji.« Deček je večkrat mislo na te modre reči i se je v celom življenji ravnal po njih. Včio se je i je postano svetoznan slikar Murillo, šteroga slike občuduje svet zavolo njihove lepote.

Tudi mi moremo tak delati. Osvedočimo se, ka potrebujemo za svojo krščansko vzgojo ino izobrazbo takše učitele, ki do nam ponavljali reči Jezusa Učitelja.

Angelsko pozdravljenje

Po vsem krščanskem sveti je navada, da vsaka katoličanska cerkev, vsaka mala kapela ma svoje blagoslovljene zvone, ki z svojim milim glasom vabijo verne katoličane k službi božoj. Oglasijo se pa tej zvonovje tudi te, kda se po božoj Previdnosti štera duša preseli v večnost i kda se njeni zemelski ostanki poslavljajo od toga sveta.

Zvün toga vršijo zvonovje šče edno nad vse lepo službo, opominajoč nas trikrat na den, naj odložimo na par minot vsako delo i se pobožno s vküpsklenjenimi rokami spomnimo tistih za nas presrečnih dogodkov, štere najdemo v Angelskom pozdravljenji. Opominajo nas, naj se spomnimo največše skrivnosti lübezni bože: včlovečenje večne Reči, in naj ponavlamo prelepo pozdravljenje Matere bože z rečmi angela Gabriela.

Kda prvikrat zvon zadoni, vzdihne pobožno verni krščenik: »Angeo Gospodov je nazvesto Mariji, i ona je poprijela od Düha svetoga.« Te reči nam oznanjajo večni sklep večnoga Boga, ki je svojega jedinorojenoga Sina dao v odküpljenje zagrešenomi človečanstvi. Te reči nas spomnijo neskončno genlivega trenutka, kda se je bože vsmilenje z njegovov pravicov pogajalo, i je lübezen jedinorojenoga Sina zmagala s svojov božov ponüdbov, da šče s svojov osebov, rojenov od siromaške nepoznane Device, s svojov krvjov zadostiti za grehe sveta. Milost i istina sta se srečale. Pravica i mir sta se obimnole. I da se je to zgodilo, je posredüvala Marija, preblážena Devica. Dostojno je te-

da, da se poslužimo reči angelovih i ž njim pozdravimo Mater božo, milosti puno, blaženo med ženami.

Kda drugi štük zvoní, se nam znova oznaníje lübezen boža i Marijina. I mi molimo: »Ovo, službenica Gospodova; naj mi bode poleg reči tvoje!« Te reči nas spominajo na privolenje blažene Device Marije v sklep milostivoga Boga. Te reči nas pelajo v dühi v tisto sveto, malo hižico, v štero je stopo angeo Gabrijel v nebeskoj svetlobi pred sveto, v molitev poglobleno Devico i jo imenüvao za milosti puno. Tam vidimo v dühi od svetoga straha trepetajočo Devico, ki ne razmi toga pozdravljenja, i svojemi Bogi zaoblübleno devištvo niti za neizmerno čast Matere bože ne da. Šče komaj te, kdaj joj boži poslanec razjasni, da jo bo moč Najvišjega obsenčila, da Mati postane i Devica ostane, je ona v svojoj poniznosti izvüstila teliko pomenlive reči: »Ovo, službenica Gospodova; naj mi bode poleg reči tvoje!« Te prelepi Marijin odgovor je Boga razveselio, je bože angele z začüdenjem napuno, je stare očake pred peklom potolažo, celomi zagrešenomi sveti je pa zveličanje prineseo.

Kda tretji štük zvoní, se spomnimo nadvse radostnoga i največkšega dogodka naše svete vere: rojstva Jezušovoga. Glas zvona nas spomina na tisti preveseli dogodek, kda se je v sredi tihe betlehemske noči nebo na široko odprlo i se je med popevanjom angelov od prečiste Device narodo Sin boži, Odküpiteo sveta. Spomina nas na tisti presrečni, milosti pun trenotek, ki so ga preroki preroküvali i patrijarki pričaküvali štirijezero let. I mi molimo: »I Reč je s telom postala i prebivala med nami.« Pa gda tak molimo, gledamo s svojimi düševnimi očmi v preprosto i siromaškoj betlehemskoj štalici, v podobi maloga, gingavoga deteta, velikoga Boga, našega Odküpitela i Zveličitela.

Angelsko pozdravljenje, ki je toti po obliki kratka i preprosta molitev, je po vsebini vendar bogata, puna miline i nadnaravne radosti. Ona ne vsebüje samo pripravo prihoda Jezušovoga na te svet i rojstvo Njegovo, nego nam pred oči postavlja takrekoč celo Njegovo življenje na zemli po rečaj: »Reč je s telom včinjena i je prebivala med nami!«

Molimo teda radi i pobožno, draga dečica, Angelsko pozdravljenje, ar v njem najdemo bogastvo neprecenlive vrednosti, düša se po njem razvedri i leti proti večnosti.

Molimo radi i pobožno Angelsko pozdravljenje, ar je ono tüdi Mariji jako mila i dopadljiva, nam pa zaslužna molitev.

Spominjajoč se te največje skrivnosti i lübezni bože, pozdravljamo goreče i ne zaspano presveto Devico z rečmi, s šterimi jo je nekda pozdravljao boži poslanec, angeo Gabrijel: »Zdrava Marija, milosti puna.«
Bogoslav.

Pišemo si

Predragi striček! Hvalen bodi Jezuš Kristuš! Najoprvm se vam entak oglasim i vas vsi vküp pozdravljamo, ajtek, mama i mi deca, Jožek, Kristina i jaz po imeni Maričika, šolarica tretjega razreda. Mogla bi biti že petoga razreda, pa zavolo betega sam zaostala daleč nazaj. Nadale njim želemo, predragi striček, v tom novom blaženom leti, zdravje i mir boži i boži blagoslov i vsega zadosta, düšnoga zveličanja pa največ. Nadale vam pišem, dragi striček, mi smo hvala Bogi vsi zdravi, samo to nas preveč žalosti, ka nemremo vsakšo nedelo k meši iti, da je eti pri nas malogda meša, v Baranjavar iti peški, je pa preveč daleč, penez je pa vsikdar malo, da bi se po mašini pelali. Me smo hvala Bogi zato bile pri meši, mama pa midve s Kristinikov i pri spovedi na Devico Marijo, na Štefanje i na svete Tri krale je pa bila tü pri nas sveta meša. Pri nas je meša samo vekše svetke, da so samo eden pop v Baranjavari, te pa vsakši svetek ne morejo esi priti mešüvat. To najbole želemo, da bi nam lübi Jezušek pomagao nazaj priti v našo lepo črensovsko cerkev. Nega lepšega na sveti, kak je prelübi slovenski kraj, prelübi rojstni dom, gde nam je tekla zibelka. Prosim vas lepo, predragi striček, v imeni Jezüša i Marije, molite se vi tüdi za nas vu toj lepoj cerkvici, prosite premiloga i sladkoga Jezüša, da mo mi zapüščene sirote vredne ednok priti nazaj vu naš stari kraj. Za vas, predragi striček, vsako jütro molimo za vaše zdravje. Prosim Blaženo devico Marijo, naj vam ona sprosi od svojega Jezüšeka dugo življenje i zdravje, da bi mogli njene liste širiti. — **Maričika Tkalec**, šolarica 3. razreda, Kneževo.

Draga Maričika. Tvoje pismo me je jako razveselilo. Vidim iz njega, da si vsi prizadevate, ka bi Bogi verno slüžili. Takše düše dober Bog nikdar ne ostavi. Ka se pa tiče vaše srčne žele, ka bi radi prišli nazaj v lepo rojstno Slovensko Krajino, se vüpmo, da se to tüdi zgodi, samo malo potrpite. Moje molitve pa kipijo vsaki den za vas. Bodite vsi toplo pozdravljeni. — Stric.

Šolarji i šolarice iz Žižkov v igri »Kraljestvo palčkov.« Svoje vloge so izvrstno zvršili pod vodstvom čč. sester Ladislave i Ligvorije. V igri se išče materna lübezen, ki jo nikša reč na sveti ne more nadomestiti. —

Noni in Mani

Islandska dečka. Povest. — Spisal Jon Svensson S. J.

(Dalje.)

Z znamenji nama da razumeti, naj si jo ogledava in zapusti sobo. Ko sva sama, pravim Maniju: »Čudno! Tu se nama godi kakor v pravljici »Tisoč in ena noč« kakor smo že večkrat brali.

Mani odvrne: »Da, zdi se mi, da ravnajo z nama skoraj še bolje kakor s kraljeviči v tisti pravljici.«

»Res je, Mani. Pa kaj praviš, kaj mislijo z nama?«

»Ne vem«, reče Mani, »morda naju hočejo vzeti s seboj na Franco-sko kakor so včasih Turki mnogo Islandcev vzeli s seboj v Algir.«

Srčno sem se moral smejati tej preprostosti. »Upajva, da ne. Saj veš, da so Turki vse Islandce, katere so s seboj vzeli, zaslužnili. Mislim, da Francozi z nama le predobro ravnajo, da bi naju mogli nameravati odvesti s seboj kot sužnja.

»Res je, Noni, kot suženj tudi jaz ne bi rad prišel v Francijo, drugače bi pa rad kdaj potoval v to deželo.«

»To bi bilo lepó, Mani!«

Takrat nisva sftila, kako naglo se nama spolni ta želja! — Začneva listati po knjigi. A ne traja dolgo, ko se duri odpro in mož v snežnobeli obleki vstopi.

To je bil ladijski slaščičar. Prjazno naju pozdravi in postavi na mizo nekaj krožnikov s poticami in drugimi sladkimi rečmi; nato naliže v dva kozarca belega vina, nama z znamenji namigne, naj se lotiva, in odide.

»Francozi so res ljubeznivi ljudje«, pripomni Mani.

»Da, prav res«, odvrnem jaz.

Začneva jesti. Sladke reči so nama šle izvrstno v slast in vino nama je dalo še več dobre ubranosti. Vprav dokončala sva, ko vstopi častnik. Takoj mu stopiva naproti, mu podava roko in mu rečeva po navadi naše dežele: »Hvala za obed!« Zdelo se je, da razume, kaj te besede pomenijo, stisne nama roko in naju povede ven. Midva mu slediva čez krov in greva tja do prednjega krna ladje. Tu naju povedo v svetlo sobo. Neki gospod s fotografsko pripravo naju je že čakal. Uredi nama nekoliko obleko in naju primerno postavi. Jaz sem moral sesti na stol, moj bratec pa mi je moral stati na desni in mi roko položiti na ramo. Tako naju fotografirajo in gospod se zahvali z lahnim priklonom. Nato odideva spet na krov in dobiva tam veliko malih kadetov. V svoji francoski živahnosti so hotel z nama začeti pogovor, midva pa nisva razumela niti besedice od vsega, kar so nama pravil. S svojim klicem »Napoleon!« vendar nisem mogel začeti pogovora!

Urni mali Francozi naju pospremijo po stopnicah do najinega čolna. Napolnijo nama žepe s kosi potice in z roznami. Nato se poslovimo.

3. Riharjenje.

Ker sva videla, da so pogledi vseh obrnjeni na naju, sva skušala čoln voditi kar moči brezhibno. Osemletni Mani je sedel samozavestno pri krmilu kakor izkušen mornar. Jaz pa sem udarjal z vesli, kar se je dalo lepo. Ko sva bila že precej daleč od ladje, napnem vse svoje moči in rezala sva mirno, kot žamet mehko vodo tako brzo, da se je snežnobelo penila gor do prednjega krna. Ko sem se navesljaril, da sem bil že utrujen, sem potegnil vesli iz vode, ju držal nad vodo in prepustil čoln samemu sebi. Krasno je bilo tako drčati čez mirno vodo.

»Kako ti je všeč vožnja?« vprašam bratca.

»O, prav prijetno je. Toda kako lepo je vendar bilo pri Francozih!«

»Da, in zdaj tudi veva, kaj so nameravali. Samo fotografirati so naju hoteli. Na ta način vzamejo — če že ne naju samih — pa vsaj najino fotografijo s seboj na Francosko.«

»Da«, pravi Mani, »gotovo so samo to nameravali. Ampak reči moram, njih potica gre prav v slast.«

»O, ne bodiva tako sladkosnedna, Mani! Glejva rajši, da naloviva nekaj rib.«

»Dobro. Pa najprej morava dobiti pripravno mesto.«

»Tukaj je dobro. Le mirna bodiva in vrziva ribico s trnkoma.«

Že daleč iz zajede sva bila prišla v precejšnjo razdaljo od pristanišča, kjer so bile tuje ladje. V nepremišljenosti sva pozabila opomine, ki so nama jih dali starši in stara Tordis. — Vesli potegnem v čoln, nato pravim bratu: »Predlagam, da ostaneva tukaj samo tako dolgo, da ujamemo za vsakega naših domačih po eno ribo: eno za očeta, eno za mater,

eno za sestro, eno za deklo in po eno za naju, to je skupaj šest. — Nato poveslava proti severu, do konca rtiča Oddeyri, tam poskusim s flavto privabiti ribe.«

»Prav«, odvrne Mani, »tako narediva!« Vzamem svinčeno ribico in jo vržem v vodo.

»O daj, da ujamem jaz prvo ribo«, poprosi malček.

»Lahko, če želiš, pa ta bo za mamó, in mama, saj veš, ima najrajši plošče.« (Plošča je nenavadna riba. Ker poležava vedno na isti strani na morskem dnu, se kosti v glavi tako zasučejo, da ima oboje oči na eni strani.)

»Dobro«, pravi Mani, »potem ujamem ploščo.«

Svinčena ribica se je potapljala vedno bolj in bolj, dokler ni dosegla dna. Vrvico podam Maniju, ki si jo ovije na roko in jo nato za čevljev visoko potegne navzgor. Vedel je namreč, da so plošče v tej višini. Sedaj gleda pozorno kakor ris. Medtem vzamem jaz iz žepa malo francoske dobrote; šla mi je v slast.«

Tedaj zakliče Mani: »Plošča je pograbila!«

»Potegni vrvico gor!«

Začne jo vleči gor, toda kmalu zakliče: »Oprostila se je. Ni je več na trnku.«

»Nič ne de Mani, saj je tu še dosti rib. Spusti vrvico spet dol. Boš videl, da kmalu pride druga in popade trnek.«

Trnek še ni bil na dnu, ko vzklikne: »Noni, že zopet ena.«

»Zdaj, pa, Mani, bržčas ne bo plošča, ker trnek nikakor še ni tako globoko. Najbrž si ujel pomuhlja. Je li velik?«

»Ne, preveč majčken bo, ker čutim na vrvici le malo sile.«

»Škoda! Toda le brž potegni.«

Mani sluša in kmalu privleče čez rob čolna majhnega utripajočega pomuhlja in ga spusti poleg klopi na tla. »Poglej no, kako smešno«, ozklikne, ogledujoč si ribo natančneje. »Na nosu ima črno liso.«

Previdno iztaknem ribi trnek iz ust. Prebodeno je imel spodnjo čeljust ob strani. »Čuj, Mani! Dajva ubogi živalci še živeti. Tako mlada je še. Saj si hotel ujeti ploščo in ne pomuhlja.«

»Da«, odvrne Mani, »to nama prinese srečo.«

Vržem torej ribo v vodo in ko bi trenil švigne v globino.

Zdaj spusti Mani vrvico z dvojnimi trnkom zopet v vodo. Komaj dve minuti in že zakliče: »Že zopet imam eno!«

Zdaj je bila v resnici plošča. »Za mater«, reče, vzame premetavajočo se ribo s trnka in jo položi v čoln.

»Zdaj pa lahko še ti, Noni, ujameš drugih pet.«

»Prav rad« odvrnem in spustim svinčeno ribico najprej do dna. Nato jo potegnem zopet za nekaj metrov nakvišku, zakaj hotel sem naloviti same pomuhlje in te je najti navadno v tej globini. Kmalu začutim, kako neprestano nekaj vleče in poteza tako da je moralo spodaj rib kar mrgoleti. Venomer so popadale trnek, a ne da bi se ujele. Pa ni trajalo dolgo, ko začutim, da nekaj močno vleče za vrvico.

»Zdaj imam velikega pomuhlja« pravim in brž potegnem vrvico gor.

Mani pozorno gleda. »Ne! Lej no, Noni«, zakliče, ko potegnem svojo lov iz vode. »Dve ribi si hkrati ujel.«

In res sta viseli dve ribi na dvojnem trnku ena velika in ena majhna.

Najprej položim večjo poleg plošče. Bila je skoraj dva čevlja dolga. Ko manjšo snamem s trnka, nehote obstanem. Imela je črno liso na nosu prav kakor tista, ki sva jo vrgla nazaj v vodo. Še bolj se začudim, ko zapazim, da je ob čeljusti ranjena. Bila je v renici ista riba kot prej. Tudi Mani se začudi in reče: »To je pa res zanimivo. Pa to pot jo obdrži, Noni.«

»Dobro. Naj bo torej tvoja, večja pa za očeta.«

Potem sem lovil dalje in v manj ko desetih minutah sem ujel še druge tri. Zopet sem prijel za vesli. Mani je sedel h krmilu in kmalu sva plula hitro proti severu. Ko priveslava do rtiča Oddeyri, potegnem vesli v čoln in malo počijem; zakaj zelo sem se spotil. Čoln je plaval mirno po globoki vodi. Vse je bilo tiho, nobenega glasu od nikoder.

A tukaj je bilo nevarno mesto. V oseki se je valila voda z veliko silo iz zajedi v odprto morje, o plimi pa je bil tok morja proti bregu večkrat tako močan, da je voda segla visoko na breg. Onstran rtiča se je velika zajed močno širila in še dalje proti severu je bilo Atlantsko morje.

(Dalje prihodnjič.)

Mlada misijonarja

Miriam

Vinarčke sta nabirala za zamorčke, da v nebesih obrestujo milijone.

Njihova misijonska vnema rastla je z dneva v dan, kmalu bil je v mladih dušah idealni sklep skovan: